

Men det er lidt pjattet, synes vi, at vi først skal have diskussionen i Europaudvalget, og så bagefter går vi alle sammen ud og refererer, hvad vi selv har ment, og så kan pressen stykke sit sammen. Vi synes, at dørene som udgangspunkt lige så godt kunne være åbne, og så kunne en minister i de særlige situationer, der måtte være, hvor Danmarks forhandlingsposition står på spil, selvfølgelig bede om at få fortrolighed og få lukket dørene i de situationer, hvor det måtte være nødvendigt.

Elisabeth Arnold (RV):

Det kunne være fristende at tage tråden op fra den forrige ordfører og tage endnu en debat om åbenhed i Europaudvalget. Det ligger også Det Radikale Venstre meget på sinde. Vi arbejder for større åbenhed og tager alle de små skridt, de små fremskridt, vi kan få. Men det er jo ikke det, denne her debat handler om. Den handler om åbenhed i den offentlige forvaltning, selv om man umiddelbart af den korte tekst på forespørgslen kunne få et indtryk, at den handler om, at folk skal lære at læse avis og se fjernsyn og følge med i, hvad der sker i det offentlige rum i Danmark. Men den handler om offentlighed i forvaltningen og om aktindsigt og mulighed for borgerne for at følge med i, hvad det er for beslutninger, deres myndigheder tager.

Vi har haft en lov om den slags åbenhed siden 1970 og har senest haft en revision af loven i 1985. Men offentlighed i forvaltningen er ikke ubetinget, som det også er fremgået af debatten hidtil. Og det er den ikke, fordi vi jo har opdaget, at den totale åbenhed kan være til skade for den enkelte person, idet den kan bruges til chikane over for den enkelte offentligt ansatte medarbejder, hvilket kan være overordentlig ubehageligt. Der kan være tale om en beskyttelse af en arbejdsproces.

Jeg synes ikke personlig, der er nogen særlig fidus i at lade kladder og alt muligt andet ligge og flyde offentligt tilgængeligt, og der kan også være hensyn til en forhandlingsproces, hvor man ikke ønsker, at forskellige forhandlingspositioner bliver offentligt kendt på et tidspunkt, hvor forhandlingerne ikke er afsluttet.

Man kan selvfølgelig sige, at disse hensyn, som er beskyttelseshensyn af hensyn til forvaltningens arbejde, også er en beskyttelse af bureaukraterne. Dertil må man sige, at selv bureaukrater er jo mennesker. De skal også udføre deres arbejde. De har også personlige ambitioner, og de har personlige meninger, og de skal

også have en vis mulighed for at udføre deres arbejde på en menneskelig måde.

I den forbindelse vil jeg gerne tage et af de emner op, som også har været nævnt af hr. Knud Erik Kirkegaard: de åbne postlister. Jeg ved, at SF flere gange har fremsat forslag om åbne postlister, og Det Radikale Venstre har tidligere støttet, ved jeg, sådan en ordning. Men jeg er blevet meget i tvivl om det hensigtsmæssige i sådan en ordning, efter at jeg har set, hvordan effekten har været i nogle af de kommuner, hvor man faktisk har anvendt åbne postlister, og hvor det har været til stort ubehag og til megen personlig skamfuldhed for nogle mennesker, som så deres stavefejl og deres håndskrift og deres anliggender med det offentlige på den måde lagt ud til offentligt skue.

Vi må i vores iver efter at gøre alt åbent også tænke på, at der er nogle menneskelige hensyn, man skal tage, både til personer, som er i myndighedernes maskine, og til de ansatte, der skal arbejde med disse problemer.

Og i den forbindelse vil jeg så gerne spørge fru Anne Baastrup, hvad hun mente med det, hun sagde i sin indledning om, at den udstrakte brug af fax og e-mail er et stort problem, for dem kan folk ikke umiddelbart læse. Skal vi nu til at begrænse offentligt ansattes mulighed for at bruge elektroniske hjælpemidler, som jo både er hurtige og effektive, fordi folk altid skal have mulighed for at læse på papir, præcis hvor mange ord der er sagt i hvilken sag?

Jeg mener, at kravene her jo må være, at folk, der får en afgørelse i en bestemt sag, får en begrundelse, og at de ud fra begrundelsen kan se, hvad det er for hensyn, der er taget i forbindelse med den beslutning, som vedrører den enkelte borger. Det må jo være nøglen til den indsigts i beslutningsprocessen, som borgeren har krav på.

At man skal begynde at forholde offentligt ansatte at arbejde med de nyeste hjælpemidler inden for kommunikationsteknologien, ville nok være at gå for vidt, vil jeg tro.

Derefter vil jeg gå over til nogle af de problemer med de offentlige selskaber, der har været nævnt tidligere:

Der mener jeg bestemt vi har et kolossalt problem. Vi har i vores iver efter at gøre tingene effektivt og gøre dem billigt og selvfølgelig også i vores iver efter at prøve at privatisere dem måske nok i en vis grad glemt, at der også var et hensyn til offentligheden, som simpelt hen blev skrottet totalt i den forbindelse.